

ἵνα διὰ τῶν σκωμμάτων καὶ γελοίων παραστάσεων ἐβραίου, ἢ τούρκου, ἢ ἄλλου τοιοῦτου προσώπου ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον ἐνδεδυμένων καὶ ἀπομοιμουμένων αὐτὰ κινῶσιν εἰς γέλωτα τοὺς θεωμένους καὶ ἀκροωμένους αὐτούς, ἐνῷ οἱ προσωπιδοφόροι ἐξηκολούθουν ζωηρῶς καὶ μετὰ χάριτος πρὸς τὸν ἥχον τῆς λύρας ἢ βιολίου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ ὀρχομένου καὶ χορεύοντες τοὺς διαφόρους συνήθεις χορούς, σιγανόν, μπαλλαριστὸν καὶ καρσιλαμᾶν ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων καλουμένων, διότι ἡ πόλκι, τὸ βάλς καὶ οἱ τοιοῦτοι ξενικοὶ χοροὶ ἦσαν τότε ὅλως ἄγνωστοὶ αὐτοῖς.

Αἱ προσωπιδοφορίαι αὗται ἀρχόμεναι, ὡς ἤδη εἵπομεν ἀπὸ τῆς 17ης Ἰανουαρίου κατέληγον τὴν Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου, ἐπαναλαμβάνόμεναι εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακάς, ἢ καὶ παρεμπιπτούσας ἑορτάς, μετ' ἀλλαγὴν πάντοτε τῶν δανειζομένων εἰς τοὺς προσωπιδοφόρους ἐνδυμασιῶν.

Αἱ δὲ παλιομοσκάραις ἦσαν καὶ αὐτοὶ ναῦται, τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξερχόμενοι ἀλλοκότως καὶ ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον ἐνδεδυμένοι καὶ φέροντες προσωπίδας ὅσον τὸ δυνατόν δυσειδεῖς καὶ ἀλλοκότους, ἢ καὶ ἀπλῶς μουτζουρωμένοι καὶ μετὰ τὰ σκώμματα καὶ τὰς βωμολοχίας των προσεπάθουν νὰ διεγείρουν τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν ἄπλετον γέλωτα τῶν ἀκολουθούντων αὐτοὺς ἀνδρῶν καὶ παιδῶν, οἵτινες πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς εὐχαριστήσεώς των ἐπέρριπτον κατὰ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἐκ φιλοφρονήσεως, φαίνεται, σεσηπὸτα λεμόνια. παλιοπάπουσα, καὶ πατσαβοῦρες καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο τοιοῦτο ἐκ τύχης πρὸ πο-

δῶν των εὕρισκον καὶ ἀλαλάζοντες ἐξήγειρον τὴν περιέργειαν τῶν οἴκοι διαμενουσῶν γυναικῶν, αἵτινες προβάλλουσαι εἰς τὰ παράθυρα ἐθεῶντο καὶ ἠκροῶντο αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ παλιομοσκάραις, ὁσάκις ἠδύναντο ἀντιφιλοφρονεῦντες τοὺς ἀκολουθούσας ἢ γιουχατίζοντας αὐτοὺς παῖδας τοὺς ἐπεδαψίλευον γενναῖα ραβδοσκοπήματα, οὐκ ὀλίγον καὶ ταῦτα συμβάλλοντα εἰς τὴν ἰλαρότητα τῶν θεωμένων, ὁσάκις αὐτοὶ οὗτοι δὲν ἦσαν οἱ ἔχοντες τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φιλοδωροῦνται μετὰ ταῦτα φιλοφρονήματα. Ἐπεσκέπτοντο δὲ καὶ οὗτοι τὰς διαφόρους οἰκίας, ἐνὸς αὐτῶν, τοῦ οἰκειότερου πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ἢ τὴν οἰκοδέσποιναν ἀποβάλλοντος τὴν προσωπίδα, πρὶν ἢ ἀνοίξωσι τὴν ἔσω τῆς οἰκίας θύραν καὶ ὑποδεχθῶσιν αὐτούς. Καὶ ἀφοῦ προσεφέροντο καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ συνήθη γλυκύσματα, ἐδέσματα, ἢ καὶ ποτὰ μετὰ τὰς διὰ τὰς ἀπόκρως συνειθιζόμενας εὐχὰς καὶ ἀμοιβαίας εὐχαριστίας ἀπῆρχοντο μεταβαίνοντες εἰς ἄλλας οἰκίας καὶ διενυκτέρευον οὕτω εὐθυμούντες καὶ διασκεδάζοντες.

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρως συνειθίζον τέσσαρες, πέντε, ἢ καὶ πλείοτε οἰκογένειαι συγγενικαὶ καὶ οἰκεῖαι νὰ συνέρχωνται εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς ἐξ αὐτῶν καὶ συγχομίζουσαι ἐκάστη μεθ' ἑαυτῆς τὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς οἰκίᾳ παρασκευασθέντα ἐδέσματα νὰ συνδινῶσι καὶ συνδιασκεδάζωσι μέχρι βαθυτάτης νυκτός, καὶ τοῦτο ἐπανελαμβάνεται, καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἔτι καὶ σήμερον καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας νήσους, κατὰ πᾶσαν σχεδὸν ἐσπέραν Σαββάτου καὶ Κυριακῆς ἀλλάσσουσαι ἀλληλοδιαδόχως τὰς οἰκίας εἰς ἃς πρὸς κοινὴν διασκεδάσιν συνέρχονται μέχρι τῆς τελευταίας καὶ οὗτοι τῆς Τυροφάγου ἡμέρας.

ΕΠΑΜ. ΑΛΕΞΑΚΗΣ.

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Γλήγορ' ἀργὰ θὰ με δεχθῇ μιὰ 'μέρα
Ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ τάφου ἢ μαγικὴ,
Κι' ἀγνώριστος ἂν ἔζησα ἐδῶ πέρα,
Λησμονημένος θὰ εἶμαι κάτου ἐκεῖ.

Ἐδὺ ποῦ θὰ με κλάψης 'δὴν 'πεθάνω,
'Σὴν ἄδοξη καρδιά, 'δὴν χριστιανό,
Θὰ κλάψης ἕναν ψεύτη κ' ἕνα πλάνο,
'Ἀλλ' ὄχι ἐμένα τὸν ἀληθινό.

Κι' ἂν ἔγυρα σὲ στήθη ἀφροσπασμένα
Τὸ στήθος, τὸ κεφάλι μου γλυκά,
Δὲν εἶδε ποτέ μου σὲ κανένα
Τὰ βάθη καὶ τῶν δύο τὰ μυστικά.

Κανεῖς τί ἔχω μέσα 'ς τὴν καρδιά μου
Δὲν εἶδε, ἀδέρφια, φίλοι, συγγενεῖς,
Μῆτε ἡ γυναῖκα, μῆτε τὰ παιδιὰ μου,
Κι' ἂν ἔχω καὶ καρδιά, — κανεῖς, κανεῖς.

Κι' ὅ,τι ἀπὸ 'μένα μείνῃ — μάθε το — ὅ,τι
Σημάδι, λείψανο ἄγραφο, γραφτό,
Δὲν θὰ φωτίσῃ τὰ δικά μου σκότην,
Γιατὶ δὲ θὰ εἶμ' ἐγὼ μέσα 'ς αὐτό.

Γιατὶ χαраίς, ἀφροντιδιὰς, ἐλπίδαίς,
'Ερωτες, βάσανα, τρέλλαις, ντροπαίς,
Αὐτὰ εἶνε τῆς ψυχῆς μου ἡ προσωπίδες,
Δὲν εἶνε τῆς ψυχῆς μου ἡ ἀστραπαίς.

Στὴ γέννησί μου δὲ φεγγοβολοῦσε
Κανένα ἀστέρι μὲς 'ς τὸν οὐρανό·
Στὰ βάθη του μονάχα ἀργοκυλοῦσε
'Ἀπλαστο σύννεφο καὶ σκοτεινό.

'Αργοκυλοῦσε κ' ἔφυγε κ' ἐχάθη,
Πέρα 'ς τὴν ἄκρη, ἀπὸ τὸν οὐρανό...
Τὶ νᾶκρυβε 'ς τὰ μαῦρα του τὰ βάθη:
Βροχὴ, χαλάζι, χιόνι, κεραυνό;

Ποῦ ξέσπασε; ποιαὶς χώραις καὶ ποιά δάση
Καὶ ποιά βουνὰ νὰ τῷχουνε δεχθῇ;
'Ἡ σκόρπισε καὶ σβύσθηκε πρὶν φθάσῃ
Ν' ἀστράψῃ νὰ βροντίσῃ, νὰ χυθῇ,

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.